

Kitab Daniel - Saratus Dalapan Puluh Hiji

*Panggero Tengah Peuting jeung Kalungguhan Nubuat Roma: Muka Rusiah
Poe-poe Panungtungan dina Kitab Daniel*

Jeff Pippenger

2024-04-11

Dina Daniel pasal sabelas, aya sababaraha padalisan nubuat anu sadayana saluyu jeung genep ayat panungtungan tina éta pasal. Bagian anu saluyu jeung sajarah ayat opat puluh ti waktu ahir dina taun 1989, nepi ka hukum Minggu dina ayat opat puluh hiji, nya éta bagian tina nubuat anu diségél nepi ka poé-poé panungtungan. Éta téh pasangan Daniel kana Wahyu Isa Al Masih anu dibuka segélna pas saméméh mangsa kasempetan tobat ditutup. Ayat dua ngenalkeun Trump, présidén Républik panungtungan, Présidén panungtungan, Présidén anu ka dalapan anu asalna tina anu tujuh, sarta anjeunna téh présidén pangbeungharna anu mimiti ngagedurkeun kaum globalis nalika anjeunna ngumumkeun pencalonanana dina taun 2015. Ayat sapuluh nandaan taun 1989, sarta ayat sabelas jeung dua belas nandaan Perang Ukraina anu dimimitian dina taun 2014, kalayan kameunangan Putin jeung karuksakanana anu saterusna.

Ayat tilu welas nepi ka lima welas ngajelaskeun perang katilu tina tilu perang dina ayat opat puluh, dimimitian ku runtuhna Uni Soviét dina taun 1989, tuluy Perang Ukraina, diteruskeun ku Perang Panium, anu ngawakilan perjuangan lahiriah Protestantisme murtad di Amérika Sarikat ngalawan para globalis dunya.

Protestantisme nu murtad unggul, sarta netepkeun hubungan hirarkis tina pakumpulan tilu rupa anu bakal dilaksanakeun dina hukum Minggu anu geura datang. Sato galak téh nyaéta Katolikisme, sarta manéhna mangrupikeun kapala tina tilu kakawasaan éta, dilambangkeun minangka Izébel jeung ku réa lambang séjénna. Manéhna téh sundal anu maréntah ka luhur sato galak éta sarta nunggang ka dinya.

Nabi palsu téh nyaéta Amérika Serikat, diwakilan ku salakina, Ahab, anu jadi kapala karajaan sapuluh-lipet milik naga. Patempuran Panium dina taun 200 SM ngalambangkeun perjuangan lahiriah antara globalisme jeung Protestantisme murtad. Perjuangan batinhiah diwakilan ku pemberontakan dina taun 167 SM, dituturkeun ku pangbakti-ulang Bait Allah sakumaha dipiéling ku Hanukkah dina taun 164 SM, anu satuluyna dituturkeun ku hiji mangsa ti taun 161 SM nepi ka 158 SM, anu ngalambangkeun waktu nalika Amérika Serikat ngadegkeun hiji gambar tina ngahijina garéja jeung nagara dina Katolik, sakumaha diwakilan ku “liga”.

Dina ayat katilu welas, Uriah Smith maparin katerangan ka urang yén opat welas taun sanggeus Pertempuran Raphia, Ptolemy pupus ku lantaran “kawiwirangan jeung kalakuan cabul, sarta digantikeun ku putrana, Ptolemy Epiphanes, saurang budak anu harita kakara yuswa opat atawa lima taun. Antiochus, dina mangsa anu sarua, sanggeus ngarempak pambrontakan di karajaanna, sarta nalukkeun jeung netepkeun wewengkon beulah wétan dina katumutanna, aya dina kaayaan luang pikeun ngalaksanakeun sagala usaha nalika Epiphanes nu ngora naék kana tahta Mesir.”

Sanggeus kameunangan Putin anu pondok umurna lekasan, Trump bakal siap pikeun nyanghareupan raja orok anyar Mesir. Saméméh ngalakukeun éta, anjeunna bakal geus “ngarempak hiji pambrontakan” di jero Amérika Sarikat.

Nalika Trump kapilih, manéhna baris ngalaksanakeun hukum-hukum anu geus dilambangkeun ku Alien and Sedition Acts taun 1798, bareng jeung nunda “habeas corpus,” sakumaha anu dipigawé ku présidén Républik kahiji minangka tanggapan kana hiji Perang Sipil. Kalakuanana ogé geus dilambangkeun ku lampah Présidén Grant waktu anjeunna nungkulan Ku Klux Klan, jeung F. D. Roosevelt waktu anjeunna ngapanjarakeun urang Jepang jeung nu séjénna dina Perang Dunya Kadua, sarta Patriot Act milik George Bush anu panungtung.

Manéhna, saperti halna Seleukus, bakal neken pemberontakan di Amérika Sarikat, tuluy ngalieurkeun panonna ka “raja budak” di Mesir. Dina ngalakukeun kitu, manéhna bakal ngawangun hiji pakta jeung Filipus ti Makedonia, sabab Smith nyatet, “Dina waktu anu sarua, Filipus, raja Makedonia, asup kana hiji persekutuan jeung Antiokhus pikeun ngabagi wewengkon kakawasaan Ptolemeus di antara maranéhna, masing-masing boga maksud nyokot bagian-bagian anu pangdeukeutna sarta pangmerenahna pikeun dirina. Ieu téh mangrupa hiji bangkit ngalawan raja kidul anu cekap pikeun ngagenepan nubuat, sarta ieu pisan kajadian-kajadian, tanpa mamang, anu dimaksud ku nubuat éta.”

Trump bakal ngawangun hiji pakumpulan anu pageuh jeung bangsa-bangsa NATO (Perserikatan Bangsa-Bangsa), pikeun nyanghareupan Rusia, jeung karumitan-karumitan dina ngabéréskeun akibat tina rubuhna Putin. Dina mangsa éta, nurutkeun ayat opat welas, jeung komentar Smith, “kakuatan anyar diasupkeun.” Kapapaan bakal nyelap pikeun nangtayungan Rusia jeung nagara-nagara satelitna tina kakawasaan NATO jeung Amérika Serikat, atawa sakumaha dicutat ku komentar Smith, “Roma nyarios; sarta Siria jeung Makédonia geura manggihan aya parobahan nu datang kana kaayaan impian maranéhna. Bangsa Romawi campur tangan demi raja ngora Mesir, kalayan netepkeun yén anjeunna kudu dijaga tina karuksakan anu dirarancang ku Antiochus jeung Philip. Ieu kajadian dina 200 SM, sarta mangrupa salah sahiji campur tangan penting anu pangheulana ku bangsa Romawi dina urusan Siria jeung Mesir.”

Roma, sundal Tirus, tuluy mimiti ngahariringkeun lagu-laguna sarta ngalakukeun palacuran jeung raja-raja bumi, sateuacan raja-raja éta datang kana kataatan anu sapinuhna ka dirina, ngan dua ayat saterusna. Dina waktos anu sarua éta, kajadian Patempuran Panium. Taun 200 SM nandaan sundal Tirus mimiti ngahariring, sarta manéhna ngalakukeun éta patali jeung ngajaga Rusia, anu ku Amérika Sarikat jeung Perserikatan Bangsa-Bangsa kakara geus disaluyuan pikeun dibagi-bagi demi kauntungan maranéhna duaan. Sundal éta ngéléhkeun maranéhna duaan, tapi “patempuran” Panium tuluy lumangsung, sarta Amérika Sarikat ngéléhkeun Perserikatan Bangsa-Bangsa.

Sacara simbolis, tilu puluh tilu taun ti harita pemberontakan Modein dimimitian di Amérika Sarikat. Sacara simbolis, tilu taun sanggeus éta, pangbakti deui anu disebut Protestantisme jeung Républik Konstitusional diteguhkeun sakumaha dilambangkeun ku Hanukkah. Sacara simbolis, tilu taun sanggeus éta, mangsa anu dilambangkeun ku pakumpulan urang Yahudi jeung Roma dimimitian.

Gerakan-gerakan panungtungan bakal mangrupa gerakan anu gancang, ku kituna sajarah anu dilambangkeun ku opat puluh dalapan taun dina ayat-ayat éta keur ngajelaskeun runtuyan kajadian anu gancang, anu ku nubuat geus sacara husus diidentifikasi dimimitian dina waktu ahir taun 1989, tuluy diteruskeun ku perang kadua dina ayat sabelas jeung dua belas dina taun 2014, tuluy ku taun 2015, nalika Trump ngumumkeun pencalonanana pikeun présidén, sarta ku kituna ngamimitian pagawean nubuatna dina ngagerakkeun globalisme. Sakali Trump mimiti ngalaksanakeun pagawean pikeun nahan Perang Sipil anu geus lumangsung, anjeunna bakal nyobaan hiji persekutuan jeung Perserikatan Bangsa-Bangsa (NATO—Philip ti Makedonia), sarta Roma bakal mimiti ngawih. Persekutuan anu diusahakeun éta jadi perjuangan pikeun kadigjayaan antara dua kakuatan anu dilambangkeun ku Perang Panium.

Ku kituna, Panium téh mangrupa tanda jalan dina ayat ka tilu welas, tempat gerakan-gerakan gancang panungtungan anu miheulaan hukum Minggu mimiti lumangsung. Sakabéh para nabi nyarios leuwih loba ngeunaan ahir dunya tibatan ngeunaan jaman nalika maranéhna hirup, sarta Yesus, tangtu waé, nyaéta anu pangagungna di antara sakabéh nabi. Teu lila saméméh salib, anu ngalambangkeun hukum Minggu, nyaéta anu digambarkeun ku ayat ka genep welas, Yesus ngalakukeun hiji lalampahan jeung murid-murid-Na ka Panium. Mangsa Anjeunna aya di dinya, jeung palajaran-pangajaran anu ditepikeun-Na di dinya, sajajar jeung Patempuran Panium anu baris geura sumping. Sapanjang sajarah, Panium geus miboga sababaraha ngaran, sarta dina mangsa Kristus, ngaran Panium téh nyaéta Kaisarea Filipi.

“Yesus jeung murid-murid-Na ayeuna parantos sumping ka salah sahiji kota di wewengkon sabudeureun Kaisarea Pilipi. Maranéhna parantos ngalangkungan wates Galilea, ka hiji daerah tempat pamujaan brahala ngadominasi. Di dieu murid-murid téh dijauhkeun tina pangaruh nu ngadalikeun ti agama Yahudi, sarta dibawa kana hubungan anu leuwih raket jeung ibadah kapir. Di sabudeureun maranéhna katingal rupa-rupa wangun tahayul anu aya di sakuliah dunya. Yesus ngahoyongkeun supaya paningal kana hal-hal ieu nungtun maranéhna ngarasa tanggung jawabna ka bangsa-bangsa kapir. Salila Anjeunna cicing di wewengkon ieu, Anjeunna narékahan pikeun nyingkir tina ngajar rahayat, sarta leuwih sagemblengna ngabaktikeun diri-Na ka murid-murid-Na.

“Anjeunna rék nétélakeun ka maranéhna ngeunaan sangsara anu nungguan Anjeunna. Tapi mimitina Anjeunna nyingkir heula nyorangan, sarta ngadoa sangkan hate maranéhna disiapkeun pikeun narima pangandika-Na. Sanggeus ngahiji deui jeung maranéhna, Anjeunna henteu tuluy langsung nepikeun éta hal anu dipikahayang ku Anjeunna pikeun dipasrahkeun. Saméméh ngalakukeun kitu, Anjeunna méré kasempetan ka maranéhna pikeun ngaku iman maranéhna ka Anjeunna supaya maranéhna dikuatkeun pikeun nyanghareupan pangrojong anu bakal datang. Anjeunna nanya, ‘Ceuk jalma-jalma, saha Kami ieu Putra Manusa téh?’”

Kalawan hanjakal, para murid kapaksa ngaku yén Israél geus gagal mikawanoh Mésias maranéhna. Memang aya sawatara, nalika maranéhna ningali mujijat-mujijat-Na, geus nyatakeun Anjeunna minangka Putra Daud. Riungan jalma anu geus dipaparin dahar di Betsaida kungsi hayang ngamasyhurkeun Anjeunna jadi raja Israél. Loba anu geus siap narima Anjeunna salaku nabi; tapi maranéhna henteu percaya yén Anjeunna téh Mésias.

“Yesus ayeuna ngajukeun patalékan anu kadua, patalina jeung para murid sorangan: ‘Tapi ceuk maranéh, Kami téh saha?’ Petrus ngawaler, ‘Gusti téh Al-Masih, Putra Allah anu hirup.’”

Ti saprak mimiti, Petrus geus percaya yén Isa téh Mesias. Loba deui anu geus kasadarkeun ku pangwawarkeun Yohanes Pembaptis, sarta geus narima Kristus, mimiti ragu kana pancén Yohanes nalika anjeunna dipanjara jeung dihukum pati; sarta maranéhna ayeuna ogé ragu yén Isa téh Mesias anu geus lila dipiharep ku maranéhna. Loba murid anu kalayan sumanget pisan ngaharepkeun sangkan Isa nyekel kalungguhan-Na dina tahta Daud ninggalkeun Anjeunna nalika maranéhna nyaho yén Anjeunna teu boga niat kitu. Tapi Petrus jeung réréncanganana henteu mundur tina kasatiaan maranéhna. Lampah jalma-jalma anu plin-plan, anu kamari muji jeung poé ieu ngahukum, henteu ngancurkeun iman anu jadi kagungan pangiring Sajurusalamat anu sajati. Petrus nyatakeun, “Gusti téh Kristus, Putra Allah anu jumeneng.” Anjeunna henteu ngadagoan kahormatan karajaan pikeun makuta Gustina, tapi narima Anjeunna dina kaayaan handap-hina-Na.

“Petrus geus ngedalkeun iman anu dipiboga ku anu dua welas. Sanajan kitu, para murid téh masih kénéh jauh tina ngartos kana misi Kristus. Panglawan jeung panyalahgambaran ti para imam jeung pamingpin, sanajan teu bisa ngajauhkeun maranéhna ti Kristus, tetep waé nimbulkeun kabingungan anu gedé ka maranéhna. Maranéhna can ningali jalanana kalawan écés. Pangaruh atikan maranéhna ti baheula, pangajaran para rabi, kakawasaan tradisi, masih kénéh ngahalangan paningal maranéhna kana bebeneran. Ti waktu ka waktu sinar-sinar cahaya anu mulia ti Yesus mancarkeun ka maranéhna, tapi mindeng maranéhna téh kawas jelema anu ngaraba-raba di antara kalangkang. Tapi dina poé ieu, saméméh maranéhna dibawa nyanghareupan ujian gedé kana iman maranéhna, Roh Suci maparin kakawasaan-Na ka maranéhna. Pikeun sakeudeung panon maranéhna dipalingkeun tina ‘hal-hal anu katingali,’ supaya nengetan ‘hal-hal anu teu katingali.’ 2 Korinta 4:18. Di handapeun samagaha kamanusaan maranéhna ningali kamulyaan Putra Allah.”

“Isa ngajawab ka Petrus, saur-Na, ‘Bagja hidep, Simon Barjona, sabab lain daging jeung getih anu ngungkabkeun ieu ka hidep, tapi Rama Kami anu aya di sawarga.’”

“Kaleresan anu geus diaku ku Petrus téh jadi dasar iman jalma nu percaya. Éta pisan anu ku Kristus sorangan geus dinyatakeun jadi hirup langgeng. Tapi miboga pangaweruh ieu lain alesan pikeun ngamulyakeun diri. Ka Petrus, éta téh lain diungkabkeun ku hikmah atawa kahadéan dirina sorangan. Manusa moal kungsi, ku dirina sorangan, ngahontal kana pangaweruh ngeunaan anu ilahi. ‘Luhurna saperti langit; naon anu bisa ku maneh dilakukeun? Leuwih jero ti naraka; naon anu bisa ku maneh dipikanyaho?’ Job 11:8. Ngan Roh pangangkatan jadi anak anu bisa ngungkabkeun ka urang hal-hal jero ngeunaan Allah, anu ‘teu katingali ku panon, teu kadéngé ku ceuli, sarta teu asup kana haté manusa.’ ‘Ku Allah, éta geus diungkabkeun ka urang ku Roh-Na: sabab Roh nalungtik sagala hal, enya, hal-hal jero ngeunaan Allah.’ 1 Corinthians 2:9, 10. ‘Rahasia PANGERAN aya jeung jalma-jalma anu sieun ka Anjeunna;’ sarta kanyataan yén Petrus nyurahan kamulyaan Kristus téh jadi bukti yén maranéhna geus ‘diajar ku Allah.’ Psalm 25:14; John 6:45. Ah, saéstuna, ‘bagja maneh, Simon Bar-jona: sabab lain daging jeung getih anu ngungkabkeun éta ka maneh.’”

Yesus nuluykeun: “Kami oge nyebut ka maneh, yen maneh teh Petrus, jeung di luhur batu ieu Kami bakal ngadegkeun garéja Kami; sarta panto-panto naraka moal bisa ngéléhkeun eta.” Kecap Petrus ngandung harti batu,—batu nu ngaguling. Petrus lain batu karang anu jadi dadasar garéja. Panto-panto naraka memang kungsi ngéléhkeun anjeunna nalika anjeunna mungkir ka Pangéranna kalawan kutuk jeung sumpah. Garéja diadegkeun dina Hiji Pribadi anu panto-panto naraka henteu bisa ngéléhkeun Anjeunna.

“Ratusan taun saméméh datangna Jurusalamet, Musa parantos nunjuk ka Batu Kasalametan Israél. Nu ngarang Jabur parantos ngalagukeun ngeunaan ‘Batu kakuatan abdi.’ Yesaya parantos nyerat, ‘Kieu timbalan Gusti ALLAH, Tingali, Kami nempatkeun di Sion hiji batu pikeun pondasi, hiji batu anu geus diuji, hiji batuuu anu mulya, hiji pondasi anu pasti.’ Deuteronomy 32:4; Psalm 62:7; Isaiah 28:16. Petrus sorangan, nulis ku ilham, nerapkeun ieu nubuat ka Yesus. Anjeunna nyebutkeun, ‘Lamun aranjeun geus ngaraosan yen Gusti téh welas asih: ka Anjeunna sumping, hiji batu hirup, enya dipiceun ku manusa, tapi ku Allah dipilih, mulya, aranjeun oge, salaku batu-batu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani.’ 1 Peter 2:3–5, R. V.”

“Teu aya deui dasar anu bisa dipasang ku saha waé lian ti dasar anu geus dipasang, nyaéta Yesus Kristus.’ 1 Korinta 3:11. ‘Di luhur batu ieu,’ saur Yesus, ‘Kami bakal ngadegkeun gereja Kami.’ Di payuneun Allah, jeung sakumna mahluk sawarga anu pinuh ku akal budi, di payuneun pasukan naraka anu teu katingali, Kristus ngadegkeun gereja-Na dina Batu anu hirup. Batu éta nyaéta Anjeunna sorangan,—awak-Na sorangan, anu dipaéhan jeung dipaparin sangsara pikeun urang. Ngalawan gereja anu diwangun dina dasar ieu, panto-panto naraka moal bisa ngéléhkeun.”

“Leuwih rapuh tembongna gereja nalika Kristus ngucapkeun kecap-kecap ieu! Ngan aya sakeupeul jalma anu percaya, anu bakal disanghareupan ku sakabéh kakawasaan sétan-sétan jeung jalma-jalma jahat; nanging para pangiring Kristus teu meunang sieun. Diwangun dina Batu kakuatan maranéhna, maranéhna moal bisa diruntuhkeun.

“Salila genep rébu taun, iman parantos diwangun dina Kristus. Salila genep rébu taun, banjir jeung badai amarah satanis parantos ngagebug kana Batu Karang kasalametan urang; nanging éta tetep nangtung teu kagoyah.”

“Petrus geus ngedalkeun éta bebeneran anu jadi dasar iman garéja, sarta ayeuna Yesus ngahormat ka anjeunna minangka wawakil sakumna golongan jalma-jalma anu percaya. Anjeunna ngadawuh, ‘Kuring baris mikeun ka maneh konci-konci Karajaan Sawarga: jeung naon baé anu ku maneh diiket di bumi bakal kaiket di sawarga: jeung naon baé anu ku maneh dileupaskeun di bumi bakal dileupaskeun di sawarga.’”

“‘Konci-konci Karajaan Sawarga’ teh nya éta kecap-kecap Kristus. Sakabéh kecap dina Kitab Suci téh kagungan Mantenna, sarta kaasup dina ieu harti. Kecap-kecap ieu miboga kawasa pikeun muka jeung nutup sawarga. Ieu nyatakeun kaayaan-kaayaan anu ku éta manusa ditarima atawa ditolak. Ku kituna padamelan jalma-jalma anu ngawawarkeun firman Allah téh jadi seungit kahirupan nu mawa kana kahirupan, atawa seungit pati nu mawa kana pati. Maranéhna nyangking hiji pancén anu beurat ku akibat-akibat langgeng.

“Jurusalamet henteu masrahkeun pagawean Injil ka Petrus sacara pribadi. Dina mangsa engké, ku ngulang deui kecap-kecap anu geus diucapkeun ka Petrus, Mantenna nerapkeun éta kecap sacara langsung ka garéja. Jeung hal anu sarua dina hakékatna ogé diucapkeun ka dua welas rasul salaku wakil tina sakumna badan jalma-jalma anu percaya. Lamun Isa geus mikeun kakawasaan husus ka salah saurang murid ngaleuwihan anu séjén, tangtu urang moal manggihan maranéhna kitu remenna silih paséa ngeunaan saha anu panggedéna. Maranéhna tangtu bakal tunduk kana pangersa Juragan maranéhna, sarta ngahormat ka anu geus dipilih ku Mantenna.

“Tinimbang nangtukeun hiji jalma pikeun jadi kapala maranéhna, Kristus ngandika ka para murid, ‘Ulah aranjeun disebut Rabi;’ ‘jeung ulah deui disebut guru-guru: sabab hiji wungkul Guru maraneh, nya éta Kristus.’ Mateus 23:8, 10.

“‘Hulu ti unggal lalaki nyaéta Kristus.’ Allah, anu geus nempatkeun sagala perkara ka handapeun suku Jurusalamet, ‘maparin Anjeunna jadi hulu luhur sagala perkara pikeun jamaah, anu mangrupikeun awak-Na, kasampurnaan Anjeunna anu ngeusian sagala-galana dina sagala hal.’ 1 Korinta 11:3; Epesus 1:22, 23. Jamaah diadegkeun dina Kristus minangka dadasarna; jamaah wajib nurut ka Kristus minangka huluna. Jamaah henteu meunang gumantung ka manusa, atawa dikawasa ku manusa. Loba anu ngaku yén kalungguhan kapercayaan di jero jamaah méré maranéhna kawenangan pikeun nangtukeun naon anu kudu dipercaya ku jalma-jalma séjén jeung naon anu kudu dipigawé ku maranéhna. Pangakuan ieu henteu disahkeun ku Allah. Jurusalamet nyatakeun, ‘Aranjeun kabéh téh dulur.’ Sakumna jalma kabuka kana panggodana, sarta rawan kana kasalahan. Ka euweuh mahluk anu fana urang bisa ngandelkeun pituduh. Batu iman téh ayana Kristus anu hirup di jero jamaah. Kana ieu jalma anu pangheulana ogé bisa ngandel, jeung jalma-jalma anu nganggap dirina pangkuatna bakal kabuktian jadi panglemahna, iwal lamun maranéhna ngajadikeun Kristus sumber kakuatanana. ‘Dilaknat jalma anu ngandel ka manusa, sarta ngajadikeun daging jadi pananganana.’ Gusti ‘nyaéta Batu Karang, padamelan-Na sampurna.’ ‘Bagja sakur anu nempatkeun kapercayaanana ka Anjeunna.’ Yermia 17:5; Ulangan 32:4; Jabur 2:12.

“Sanggeus pangakuan Petrus, Yesus maréntah ka murid-murid supaya ulah bébéja ka saha baé yén Anjeunna téh Al-Masih. Parentah ieu dipasihkeun lantaran ayana panolakan anu pageuh ti para ahli Taurat jeung urang Parisi. Leuwih ti éta, jalma réa, komo deuih murid-murid sorangan, miboga pamahaman anu kacida salahna ngeunaan Al-Masih, nepi ka upama Anjeunna diumumkeun ka umum, maranéhna moal meunang gambaran anu sajati ngeunaan sipat-Na atawa karya-Na. Tapi unggal poé Anjeunna nembongkeun diri-Na ka maranéhna minangka Jurusalamet, sarta ku jalan kitu Anjeunna miharep maparin pamahaman anu sajati ka maranéhna ngeunaan diri-Na salaku Al-Masih.”

“Murid-murid téh masih ngarep-ngarep yén Kristus bakal maréntah jadi pangeran dunya. Sanajan Anjeunna geus lila nyumputkeun maksud-Na, maranéhna percaya yén Anjeunna moal salawasna cicing dina kamiskinan jeung kaayaan teu kawentar; waktuna geus deukeut nalika Anjeunna bakal ngadegkeun Karajaan-Na. Yén kabencian para imam jeung rabi moal kungsi bisa diungkulan, yén Kristus bakal ditampik ku bangsana sorangan, dihukum minangka tukang nipu, sarta disalibkeun minangka palaku kajahatan,—pikiran anu kitu tacan kungsi asup kana

anggapan murid-murid. Tapi jam kakawasaan poék geus ngadeukeutan, sarta Isa kudu muka ka murid-murid-Na ngeunaan pasulayan anu aya di hareupeun maranéhna. Anjeunna sedih nalika ngabayangkeun pangperangan éta.” The Desire of Ages, 411-415.

Ayat genep belas dina Daniel pasal sabelas ngagambarkeun hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat. Pas sateuacan jam “linuhung bumi” éta, para calon anu keur narékahan sangkan kaasup kana saratus opat puluh opat rébu dihudangkeun tina saréna. Anu ngahudangkeun maranéhna téh hiji pesen nubuat. Dina waktu éta dua golongan jadi kanyataan, sarta sakumaha digambarkeun dina misil sapuluh parawan, hiji golongan miboga minyak dina wadah-wadahna, sedengkeun golongan séjén henteu. Ayat tilu welas nepi ka lima welas dina Daniel pasal sabelas, lain ngan ukur ngagambarkeun sajarah nubuat anu miheulaan hukum Minggu, tapi ogé ngagambarkeun “pesen” éta, anu, dina kontéks misil sapuluh parawan, nyaéta “minyak,” anu bakal dipiboga ku anu wijaksana supaya narima meterai Allah sarta diangkat jadi panji dina jam liniuh bumi anu gedé. Tulisan-tulisan ieu ayeuna geus ngahontal puncak tina sakabéh tulisan, sabab pesen anu digambarkeun dina jero ayat-ayat ieu téh nyaéta minyak emas anu dicurikeun ka handap ngaliwatan dua pipa emas éta.

Urang baris neraskeun ieu pangajaran dina artikel salajengna.

“Salami jalma-jalma anu ngaku kana bebeneran téh ngaladénan Iblis, kalangkangna anu naraka bakal nutupan paningal maranéhna kana Allah jeung sawarga. Maranéhna bakal jadi saperti jalma-jalma anu geus kaleungitan kanyaahna anu kahiji. Maranéhna moal bisa nenjo kanyataan-kanyataan anu langgeng. Anu ku Allah geus disadiakeun pikeun urang digambarkeun dina Jakaria, pasal 3 jeung 4, sarta 4:12–14: ‘Geus kitu kuring ngawaler deui, sarta ngadawuh ka anjeunna, Naon ieu dua dahan zaitun anu ngaliwatan dua pipa emas ngaluarkeun minyak emas tina dirina sorangan? Jeung anjeunna ngawaler ka kuring sarta ngadawuh, Naha maneh teu nyaho naon ieu téh? Jeung kuring ngawaler, Henteu, Gusti abdi. Tuluy anjeunna ngadawuh, Ieu téh dua jalma anu diurapan, anu nangtung di payuneun Gusti sakuliah bumi.’”

“Gusti pinuh ku sagala sumber daya. Mantenna teu kakurangan sarana naon-naon. Ku lantaran kurangna iman urang, kadunyaan urang, omongan murah urang, teu percaya urang, anu kanyataanana nembongan dina paguneman urang, kalangkang poék ngariung ngurilingan urang. Kristus henteu diungkabkeun dina kecap atawa dina tabiat minangka Anjeunna anu saayana pikaresepeun, jeung nu pangpinunjulna di antara sapuluh rébu. Lamun jiwa sugema ngangkat dirina kana kasia-siaan, Roh Gusti moal tiasa ngalakukeun loba pikeun éta jiwa. Tetempoan urang anu pondok ngan ukur ningali kalangkangna, tapi teu sanggup ningali kamulyaan nu aya di satukangeunna. Para malaikat keur nahan opat angin, anu digambarkeun minangka kuda ambek nu hayang peupeus leupas sarta ngagurubrak ngalanglang beungeut sakuliah bumi, mawa karuksakan jeung pati dina tapakna.”

“Naha urang rek saré di pasisian pisan dunya langgeng? Naha urang rek tumpul, tiis, jeung paéh? Aduh, mugi urang miboga di garéja-garéja urang Roh jeung napas Allah anu ditiupkeun ka umat-Na, supaya maranéhna nangtung dina suku-sukuna sarta hirup. Urang kudu ningali yén jalanna sempit, jeung gapurana sesek. Tapi waktu urang ngaliwatan gapura anu sesek éta,

kalembaranana euweuh watesna.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

“Anu diurapi anu nangtung di gigireun Gusti sakuliah bumi, miboga kalungguhan anu kungsi dipaparinkeun ka Iblis minangka kerub nu nangtayungan. Ku jalan mahluk-mahluk suci anu ngurilingan tahta-Na, Gusti ngajaga komunikasi anu tetep sareng pangeusi bumi. Minyak emas ngalambangkeun rahmat anu ku Allah dipaké pikeun tetep nyayagikeun lampu-lampu jalma-jalma percaya, sangkan lampu-lampu éta ulah ngadap-ngadip teras pareum. Lamun henteu ku sabab minyak suci ieu dicurahan ti sawarga dina pesen-pesen Roh Allah, kakuatan-kakuatan kajahatan tangtu bakal ngawasa manusa sagemblengna.”

“Allah dihina nalika urang henteu narima pangandika-pangandika anu dikirimkeun ku Mantenna ka urang. Ku kituna urang nolak minyak emas anu ku Mantenna rek dicurahkeun kana jiwa urang sangkan ditepikeun ka jalma-jalma anu aya dina poek. Nalika panggero éta datang, ‘Tingali, panganten lalaki datang; geura maraneh kaluar rek nepungan anjeunna,’ jalma-jalma anu henteu narima minyak suci, anu henteu miara kurnia Kristus dina haténa, bakal manggihan, saperti parawan-parawan bodo, yén maranéhna henteu siap pikeun nepungan Gustina. Dina dirina sorangan maranéhna henteu miboga kakuatan pikeun meunangkeun minyak éta, sarta hirupna ruksak. Tapi lamun Roh Suci Allah dipénta, lamun urang nyuhunkeun kalayan tarik, sakumaha Musa kungsi ngalakukeun, ‘Témbongkeun ka abdi kamulyaan Gusti,’ kanyaah Allah bakal dicurahkeun lega kana haté urang. Ngaliwatan pipa-pipa emas, minyak emas éta bakal ditepikeun ka urang. ‘Henteu ku kakawasaan, atawa ku daya, tapi ku Roh Kami, saur PANGERAN sarwa bala.’ Ku narima sinar-sinar caang ti Panonpoé Kabanaran, anak-anak Allah ngagenclang jadi cahaya-cahaya di dunya.” Review and Herald, July 20, 1897.